

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΑΠΡΙΛΙΟΥ

1 Ἀπριλίου 2007
Κυριακὴ τῶν Βαΐων (Ἰω. ιβ´, 1-18)

Σήμερα Κυριακὴ τῶν Βαΐων, παίρνοντας τὰ βάρια στὰ χέρια μας καὶ ἐορτάζοντας τὴν ἔνδοξη καὶ θριαμβευτικὴ εἴσοδο τοῦ Χριστοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα, ἔχουμε κατανοήσει τί εἶναι καὶ τί ἔκαμε γιὰ ἐμᾶς ὁ Χριστός; Γιατί ἐτούτη ἡ ἡμέρα σηματοδοτεῖ τὸ ἐγκόσμιο τέλος καὶ τὴν κορύφωση τοῦ ἔργου Του, τοῦ σωτηρίου ἔργου Του γιὰ ἐμᾶς.

Ὁ Χριστὸς πορεύεται πρὸς τὸ θάνατο, θυσιάζοντας τὸν ἑαυτό Του καὶ χύνοντας τὸ αἷμα Του. Βιώνοντας δὲ ἐτούτη τὴν πραγματικότητα, ἀναλογιζόμαστε τί θὰ μπορούσε νὰ κάνει περισσότερο γιὰ ἐμᾶς ἀπ' αὐτὴ τὴ θυσία; Τί ἄλλο τρόπο θὰ εὑρίσκε, γιὰ νὰ μᾶς κάνει νὰ πιστέψουμε ὅτι εἶναι ἡ σωτηρία μας;

Γιατί ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ σωτήρας μας καὶ ὁ λυτρωτὴς μας. Αὐτὸς ποὺ ἔδωσε ὀλόκληρη τὴν ὑπαρξή Του γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Θὰ ἦταν λοιπὸν τοῦλάχιστον ἐπιπόλαιο καὶ ἄστοχο ν' ἀφήσουμε ὅλη αὐτὴ τὴ θυσία νὰ πάει χαμένη.

Μιλώντας δὲ γιὰ τὸ δικό Του Σῶμα, δηλαδὴ γιὰ τὴν ὑπαρξή Του, ἐννοοῦμε τὴ θεία Ευχαριστία, ὅπου ἐκτελεῖται τὸ μυστήριο τῆς μεγάλης δωρεᾶς Του καὶ καλεῖ ὅλους μας νὰ μετέχουμε. Εἶναι ἡ θεία κοινωνία τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματός Του, καὶ παρέχεται γιὰ συγχώρηση τῶν ἁμαρτιῶν καὶ γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ.

Ἔτσι, καθὼς ἀνοίγεται ἡ Μεγάλὴ Ἑβδομάδα τῶν Παθῶν τοῦ Χριστοῦ, καλοῦμαστε νὰ πορευτοῦμε μαζί Του μὲ καθαρότητα καὶ ἐτοιμότητα. Κι αὐτὴ εἶναι ἡ ἱερὰ ἐξομολόγηση, δηλαδὴ ἡ ἀπεμπλοκὴ τοῦ ἑαυτοῦ μας ἀπ' ὅ,τι κακὸ καὶ αἰσχρὸ ὑπάρχει ἐντὸς μας.

Μονάχα ἔτσι καθαροὶ καὶ ἔτοιμοι μπορούμε νὰ συμπορευτοῦμε μαζί Του στὸ Πάθος καὶ νὰ ἔχουμε κοινωνία Ἀναστάσιμη. Εἶδεμὴ θὰ μοιάζουμε μὲ τὸν Ἰούδα καὶ τοὺς ἄρχοντες τοῦ Ἰσραὴλ καὶ θὰ ξαναπροδίδουμε καὶ θὰ ξανασταυρώνουμε τὸν Χριστό.

Ὅλοι ἐτούτοι, ποὺ ἔτσι πορεύονται, «εἶναι τάχα στὴν Ἐκκλησία αὐτὲς τὶς ἡμέρες, μὰ δὲν εἶναι μὲ τὸν Χριστό». Μπορεῖ νὰ κάνουν τὸ σταυρό τους, ὅπως τὸν κάνουν, μὰ δὲν καταλαβαίνουν τὸ νόημα τῆς Σταυρώσεως. Ἀνάβουν κεριά, ἀναστάσιμα μεγάλα καὶ φανταχτερά, μὰ τίποτε μέσα τους δὲν φωτίζει· μένουν στὸ σκοτάδι καὶ στὴν καταχνιὰ τῆς δικῆς τους ζωῆς. Ἀκόμη ἐτοιμάζουν πλούσια τραπέζια καὶ κάθονται νὰ γευτοῦν τ' ἀγαθὰ

τοῦ Θεοῦ καὶ δὲν αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκη νὰ μετέχουν στὸ δικό Του τραπέζι, τὴ θεία Κοινωνία.

Μπορεῖ νὰ κρατοῦν βάρια στὸ χέρι σήμερα καὶ νὰ λέγουν τό «ὠσαννά!» καὶ αὔριο δὲν θὰ διστάζουν νὰ ταυτιστοῦν μὲ τοὺς ἄλλους καὶ νὰ φωνάζουν τό «σταυρωθήτω!». «Δὲν θὰ τὸ ποῦνε τάχα στὸ Χριστό, μὰ θὰ τὸ ποῦν στὸν ἀδελφό τους, ὅπου γι' αὐτὸν πέθανε ὁ Χριστός».

Γι' αὐτὸ, ξεκινώντας τὴ Μεγάλη Ἑβδομάδα, ὀφείλουμε νὰ συμφιλιωθοῦμε μὲ τὸν ἑαυτόν μας καὶ μὲ τοὺς ἄλλους, τοὺς ἀδελφούς μας, γιὰ νὰ μποροῦμε νὰ σηκώσουμε τὸ σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ. Ν' ἀποδιώξουμε τὴ σκοτεινιά ποὺ φωλιάζει μέσα μας, γιὰ νὰ μπορεῖ τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως νὰ λάμψει. Νὰ ξεκουράσουμε τὸν ἑαυτό μας μὲ τὴ συγχώρηση, στὸ ἱερὸ μυστήριό τῆς ἐξομολόγησης, γιὰ νὰ γευτοῦμε τὴν προσφορὰ τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ. Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἐτούτη τὴ Μεγάλη Ἑβδομάδα ὅλοι μας εἴμαστε θλιμμένοι. Τὰ μάτια μας γεμίζουν δάκρυα καὶ τὰ χεῖλη μας ψελλίζουν τοὺς ὕμνους τῆς Ἐκκλησίας. Κάτω ἀπ' τὸ Σταυρὸ πλακώνεται ἡ ψυχὴ μας καὶ κλαῖμε. Κλαῖμε γιὰ τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ· γιὰ τὸν πόνο Του· γιὰ τὴν κακουχίαν Του. Καὶ θλιβόμαστε γιὰ τ' ἀνθρώπινο ἔγκλημα...

Ὅμως, ἀντὶ νὰ κλαῖμε γι' Αὐτὸν, νὰ κλαῖμε «γιὰ μᾶς καὶ γιὰ τὴν ἁμαρτίαν μας· γιὰ ἐκεῖνες ἄλλωστε ὁ Χριστὸς ἀνέβηκε στὸ Σταυρό!». Καὶ τέλος κρατώντας τὰ βάρια στὸ χέρι, ν' ἀνοιξοῦμε τὴν καρδίαν μας κι ἄς ποῦμε στὸ Χριστό, ποὺ ἔρχεται νὰ πάθει καὶ ν' ἀναστηθεῖ γιὰ ἐμᾶς, «Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου!».

Ἀρχιμ. Ν.Π.

[dkpdf-button]